

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

**mede ten behoeve van haar minderjarige kinderen, en
appellanten,**

**tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/35652 en 06/35655 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 14 februari 2007
in de gedingen tussen:**

appellanten

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 maart 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, geweigerd om en haar minderjarige kinderen ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 26 juni 2006 heeft de minister het daartegen door appellanten gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 februari 2007, verzonden op 23 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

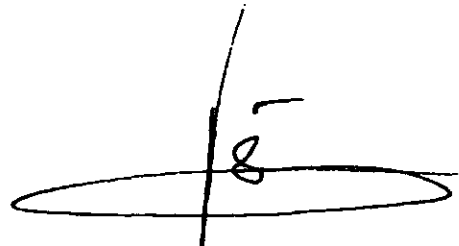
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 juni 2007

154

Verzonden: 2 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummers: AWB 06/35652, 06/35655

Datum uitspraak: 14 februari 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer

geboren op
v-nummer
alsmede namens de minderjarige kinderen van

geboren op

geboren op
van Afghaanse nationaliteit,
hierna tezamen te noemen eisers,
gemachtigde mr. M.H.R. de Boer,

tegen

de Minister van Justitie,
(voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie),
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder,

Het procesverloop

Bij besluit van 13 maart 2003 heeft verweerder ambtshalve beslist om eisers geen verblijfsvergunning regulier onder de beperking tijdsverloop in asielprocedure te verlenen. Daartegen hebben eisers bezwaar gemaakt en bij besluit van 26 juni 2006 is dit ongegrond verklaard.

Op 24 juli 2006 hebben eisers beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van de beroepen heeft plaatsgevonden ter zitting van 24 januari 2007. Eisers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. M. van Ettikhoven.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Verweerder heeft beroepen ongegrond verklaard en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Verweerder heeft ambtshalve besloten de verblijfsvergunning regulier onder de beperking tijdsverloop in asielprocedure niet te verlenen. Redengevend voor verweerder is dat aan de echtgenoot respectievelijk vader van eisers artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag betreffende de status van Vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag) is tegengeworpen. Het besluit dat aan de echtgenoot respectievelijk vader van eisers terecht artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen staat vast door de uitspraak van 20 januari 2003 van deze rechtbank, zittinghoudende te Almelo. Op grond van artikel 3.77, eerste lid aanhef en onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) is dit een contra-indicatie die ook aan de echtgenote en kinderen kan worden tegengeworpen.
3. Hiermee kunnen eisers zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eisers stellen dat artikel 3.77 van het Vb 2000 niet van toepassing is, omdat in casu geen sprake is van een aanvraag. Voor zover de rechtbank van oordeel is dat artikel 3.77 van het Vb wel van toepassing is, stellen eisers dat dit artikel in redelijkheid niet kan worden toegepast in de onderhavige situatie. Eisers hebben zelf nooit in strijd met de openbare orde gehandeld. Voorts beroepen eisers zich op het gelijkheidsbeginsel omdat in andere gevallen artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag niet wordt tegengeworpen aan echtgenoten en kinderen. Ten slotte stellen eisers dat verweerder gebruik dient te maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid en dat de schrijnendheid van de situatie van eisers ertoe noopt eisers een verblijfsvergunning te verlenen.
4. De rechtbank overweegt als volgt.
5. In geschil is of verweerder op juiste gronden aan eisers een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, onder de beperking tijdsverloop in de asielprocedure heeft kunnen onthouden.
6. Ingevolge artikel 3.77, eerste lid aanhef en onder b, van het Vb 2000 kan verweerder de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afwijzen op grond van artikel 16, eerste lid onder d, van de Vw 2000 wegens gevaar voor de openbare orde indien de vreemdeling de echtgenoot of echtgenote, het minderjarige kind, de partner of het meerderjarige kind, bedoeld in artikel 29, onder e en f, van de Vw 2000, is van een in Nederland verblijvende vreemdeling ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat deze

zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag.

7. Bij uitspraak van 20 januari 2003 heeft deze rechtbank, zittinghoudende te Almelo, geoordeeld dat verweerder terecht heeft kunnen beslissen dat de echtgenoot respectievelijk vader van eisers gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag kunnen worden verweten. Op grond van artikel 3.77 van het Vb 2000 kan dit aan eisers worden tegengeworpen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder dit in redelijkheid ten grondslag kon leggen aan het besluit en overweegt als volgt.

8. Voor zover eisers zich op het standpunt stellen dat een juiste juridische grondslag ontbreekt, omdat in casu geen sprake is van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning maar van een ambtshalve beslissing volgt de rechtbank dit niet. Verweerder heeft in het verweerschrift en ter zitting verduidelijkt dat het gaat om een ambtshalve afwijzing van de verblijfsvergunning. De rechtbank wijst op de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State (de Afdeling) van 29 december 2006. In deze uitspraak overweegt de Afdeling als volgt.

Volgens paragraaf C2/9.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) geldt onder meer als contra-indicatie dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Voor de invulling van deze begrippen verwijst deze paragraaf naar paragraaf B1/2.2.4 van de Vc 2000, en daarmee naar artikel 3.77 van het Vb 2000. Daardoor wordt dit artikel niet de juridische grondslag van het in eerstgenoemde paragraaf vermelde beleid of de op grond van dat beleid genomen besluiten, en is een juiste juridische grondslag aanwezig.

9. Eisers beroepen zich voorts op de discretionaire bevoegdheid van verweerder. De 'kan-bepaling' in artikel 3.77, eerste lid, van het Vb 2000, geeft verweerder de mogelijkheid af te wijken van dit artikel. Gelet op de discretionaire bevoegdheid van verweerder diemt de rechtbank zich terughoudend op te stellen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid de contra-indicaties aan eisers heeft kunnen tegenwerpen en het belang van de openbare orde heeft kunnen laten prevaleren.

10. Vervolgens hebben eisers zich in de gronden van beroep op het standpunt gesteld dat verweerder gebruik had moeten maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid. Daartoe voeren zij onder meer aan dat verweerder erg lang nodig heeft gehad om tot een besluit te komen. In die periode hebben eisers nooit in strijd met de openbare orde gehandeld, zij hebben de zaak nooit getraïneerd en hebben eisers meerdere keren om een beslissing verzocht. Daarbij bevreemdt het eisers dat verweerder enerzijds de echtgenoot respectievelijk vader van eisers artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag tegenwerpt, maar dat anderzijds hetgeen hij heeft gedaan niet dusdanig ernstig is dat eisers niet kunnen terugkeren naar Afghanistan. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de omstandigheden van eisers niet zodanig zijn dat op grond daarvan aanleiding bestaat de aanvraag in afwijking van het ter zake gevoerde beleid in te willigen. Daarbij is van belang dat afwijking van het beleid slechts is toegestaan indien toepassing daarvan voor de betrokkenen gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen, te weten in dit kader de openbare orde. Vermeden dient te worden dat door het verlenen van een verblijfsvergunning aan gezinsleden van de vreemdeling aan wie artikel 1F van het Vreemdelingenverdrag is tegengeworpen de vreemdeling alsnog in Nederland zou kunnen verblijven. De rechtbank overweegt dat verweerder in redelijkheid het staatsbelang zwaarder heeft kunnen laten wegen.

11. Het beroep van eisers op hun schrijnende situatie – waarbij zij aanvoeren te vrezen voor vervolging bij terugkeer, de situatie van vrouwen in Afghanistan, de grote mate van integratie en de medische situatie van – slaagt niet. Redengevend blijft in dit verband dat in rechte vaststaat dat de echtgenoot respectievelijk vader van eisers gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag heeft begaan.

12. In het kader van de kwalificatie van de brieven van de heer (d.d. 9 maart 2006), (28 april 2005) en en (26 april 2005) overweegt de rechtbank als volgt. Om een '14-1 brief' te kwalificeren als aanvraag moet de brief aan een aantal voorwaarden voldoen (WBV 2005/46). Het verzoek moet rechtstreeks bij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, dan wel de IND zijn ingediend, het verzoek is niet ingediend met het in het Voorschrift Vreemdelingen voorgeschreven formulier, het verzoek moet worden aangemerkt als een vraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier of asiel. Daarnaast moet het verzoek zijn ingediend door een vreemdeling die voor 1 april 2001 een aanvraag tot toelating als vluchteling heeft ingediend en dit verzoek moet zijn ingediend in de periode van 14 januari 2003 tot en met 17 maart 2005.

Ten aanzien van de brief van de heer overweegt de rechtbank dat deze brief geen aanvraag kan zijn, omdat de brief niet is ingediend door de vreemdeling of een gemachtigde. Bovendien is de brief niet ingediend binnen de gestelde termijn voor 14-1 brieven. De brieven van en worden niet beschouwd als aanvraag omdat zij zijn gericht aan 'De Prins van Oranje & Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Máxima der Nederlanden' en 'Hare Majesteit de Koningin'. Gelet op het bovenstaande hadden de brieven gericht moeten zijn aan de Minister of de IND, bovendien geldt voor deze brieven eveneens dat zij niet vallen binnen de toegestane periode voor 14-1 brieven. Verweerder heeft derhalve terecht kunnen oordelen dat de brieven worden betrokken in de besluitvorming van de onderhavige procedure.

13. Voorts hebben eisers zich in de gronden van beroep op het standpunt gesteld dat het afwijzen van de verblijfsvergunning in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. De rechtbank overweegt dat bij een beroep op het gelijkheidsbeginsel de belanghebbende het gelijke geval enkel gemotiveerd behoeft te stellen. Het is vervolgens aan verweerder om naar het mogelijk gelijke geval een onderzoek in te stellen. Verweerder heeft immers het meeste zicht op de consistentie van zijn eigen beleid en dient dat te bewaken.

14. Eisers doen het beroep op het gelijkheidsbeginsel aan de hand van twee uitspraken. Allereerst beroepen eisers zich op een uitspraak van 10 februari 2005 van deze rechtbank, zittinghoudende te Utrecht. Verweerder stelt zich op het standpunt dat de aangehaalde uitspraak verschilt van de de onderhavige, omdat in de uitspraak van 10 februari 2005 nog niet in rechte vaststaat dat de echtgenoot gedragingen heeft gepleegd als in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. De rechtbank volgt verweerder in dit standpunt.

15. In de uitspraak van 22 juni 2005 van deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, gaat het om een zelfstandige asielaanvraag van een echtgenote van iemand aan wie artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen. In de onderhavige procedure is een verblijfsvergunning regulier aan de orde, zodat alleen daarom een beroep op het gelijkheidsbeginsel al niet kan slagen. Voorts doen eisers in het kader van het gelijkheidsbeginsel een beroep op de lijst genoemd in voornoemde uitspraak van 22 juni 2005. Deze lijst bevat namen, functies en woonplaatsen van ex-KhaD/WAD-medewerkers die geen verblijfsvergunning hebben gekregen, terwijl hun vrouw en eventuele kinderen wel een vergunning zouden hebben gekregen. Partijen zijn niet in het bezit van deze lijst en de inhoud is eisers noch verweerder bekend. Nu verweerder ter zitting aangevoerd heeft dat deze lijst is overgelegd in een asielprocedure en derhalve niet

126 3- Jan 1944

Registratienummers: AWB 06/35652, 06/35655

5

vanzelfsprekend is dat op deze lijst gelijke gevallen staan, daar de onderhavige procedure een reguliere procedure is, had het op de weg van eisers gelegen om nader te motiveren waarom desondanks op deze lijst wel sprake zou kunnen zijn van gelijke gevallen.

16. Derhalve zijn de beroepen ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

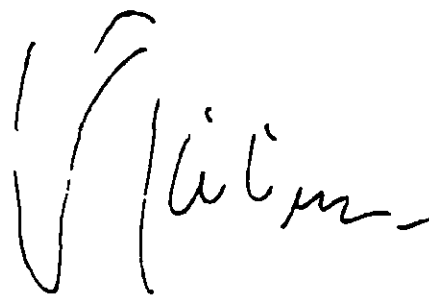
De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.F. Gielissen en in het openbaar uitgesproken op 14 februari 2007 in tegenwoordigheid van mr. M. van Esveld als griffier.

de griffier

de rechter

23 FEB. 2007

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Eusebiusbuitensingel 5
6828 HT ARNHEM
Postbus 5418
6802 EK ARNHEM
tel. 026 - 353 18 60
fax 026 - 353 18 65
www.rechtsbijstandasiel.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1723-C 23 MRT. 2007.	
ZAAKNR.	52100
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afd. Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

fax : 070 - 38 51 380

mr. H.L. Booi
jurist

mr. J.J.T. van Loo
advocaat

mr. mr. M.J.A. Rinkes
advocaat

mr. mr. M.H.R. de Boer
jurist

mr. T. Arts
jurist

mr. mr. Y.G.F.M.
Coenders
advocaat

mr. E.C. Sluiter
jurist

mr. mr. J. Nourhussen
advocaat

mr. mr. M. Stoetzer - van
Esch
advocaat

mr. W.J.C. Robben
jurist

mr. K.C. Victorian
jurist

ARNHEM, 23 maart 2007

APPELSCHRIFTEN

Betreft : en haar minderjarige kinderen en

Verblijvende te :

Geboortedatum :

Land van Herkomst : Afghaanse

Ons kenmerk : MdB / 0502052

Appellanten en woonachtig te kiezen in deze woonplaats op het adres van mr. mr. M.H.R. de Boer werkzaam bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel, Postbus 5418, 6802 EK ARNHEM, die tot het indienen van het onderhavige appelschrift bepaaldelijk gevolmachtigd is, met recht van substitutie. De machtigingen dienaangaande treft u hierbij aan (productie 1).

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van de SRA.

Appellanten en stellen hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem, sector bestuursrecht, Vreemdelingenkamer, van 23 februari 2007, verzonden op 23 februari 2007, met procedurenummer 06/35653. Een kopie van de uitspraak is bijgevoegd (productie 2).

In de bovengenoemde uitspraak wordt het beroep van appellanten tegen de afwijzing van aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) afgewezen. Het beroep was gericht tegen de beschikkingen van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verder te noemen verweerder, van 26 juni 2006.

Appellanten hebben tegen de uitspraak de volgende grieven.

SNS Bank Arnhem
90.28.34.487

Stichting Dordengelden
Rechtsbijstand Asiel
SNS Bank Arnhem
rek: 96.29.93.328

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

1. Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder r.o. 7 het volgende:

Op grond van artikel 3.77 van het Vb 2000 kan dit aan eisers worden tegengeworpen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder dit in redelijkheid ten grondslag kon leggen aan het besluit en overweegt als volgt.

8. Voor zover eisers zich op het standpunt stellen dat een juiste juridische grondslag ontbreekt, omdat in casu geen sprake is van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning maar van een ambtshalve beslissing volgt de rechtbank dit niet. Verweerder heeft in het verweerschrift en ter zitting verduidelijkt dat het gaat om een ambtshalve afwijzing van de verblijfsvergunning. De rechtbank wijst op de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 29 december 2006. In deze uitspraak overweegt de Afdeling als volgt.

Volgens paragraaf C2/9.3 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (VC 2000) geldt onder meer als contra-indicatie dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Voor de invulling van deze begrippen verwijst deze paragraaf naar paragraaf B1/2.2.4 van de Vc 2000, en daarmee naar artikel 3.77 van het Vb 2000.

Daardoor wordt dit artikel niet de juridische grondslag van het in eerstgenoemde paragraaf vermelde beleid of de op grond van dat beleid genomen besluiten, en is een juiste juridische grondslag aanwezig.

Toelichting

Verweerder heeft in de bestreden beschikking wel degelijk artikel 3.77 Vb ten grondslag gelegd aan de bestreden beslissing.

Verweerder heeft dit door de rechter gehanteerde argument niet naar voren gebracht en op dit punt is de rechtbank buiten de omvang van het geschil getreden. De verplichting voor de rechter om ambtshalve de rechtsgronden aan te vullen, heeft immers alleen betrekking op het aanvullen van de rechtsgronden van het beroep. De verplichting strekt er niet toe dat de rechter het vererende bestuursorgaan te hulp moet schieten als een besluit is voorzien van een onjuiste rechtsgrondslag. Ook gelet op de ex-tunc toetsing kan deze grondslag niet gewijzigd worden en had de bestreden beschikking vernietigd moeten worden omdat deze onvoldoende draagkrachtig is gemotiveerd.

2 Grief 2 en 3

Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 9 het volgende geoordeeld

9. Eisers beroepen zich voorts op de discretionaire bevoegdheid van verweerder. De 'kan-bepaling' in artikel 3.77, eerste lid, van het Vb 2000, geeft verweerder de mogelijkheid af te wijken van dit artikel. Gelet op de discretionaire bevoegdheid van verweerder dient de rechtbank zich terughoudend op te stellen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid de contra-indicaties aan eisers heeft kunnen tegenwerpen en het belang van de openbare orde heeft kunnen laten prevaleren.

Toelichting grief 2

Er is niet gebleken dat verweerder de belangen voldoende heeft afgewogen.

De reden om de contra-indicatie tegen te werpen is gelegen in het feit dat verweerder wil voorkomen dat de echtgenoot resp. vader feitelijk in de gelegenheid is om hier bij zijn gezin te verblijven.

Er is onvoldoende rekening gehouden met het feit dat de echtgenoot resp. vader al bijna tien jaar bij zijn gezin verblijft en ook zelf opvang en voorzieningen ontvangt. Het belang van de openbare orde is om die reden ten onrechte nog steeds tegengeworpen. Dit terwijl de belangen van appellanten nu zwaarder dienen te wegen.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Er is niet gebleken dat er so wie so ruimte is voor een belangenafweging door enkel te verwijzen naar B1/2.2.4 van de Vc 2000.

23 februari 2007, verzonden op 23 februari 2007, met procedurenummer 06/3565323 februari 2007, verzonden op 23 februari 2007, met procedurenummer 06/35653 *Toelichting grief 3*

Tevens is ten onrechte niet ingegaan op hetgeen bij brief van 19 oktober 2006 is gesteld. Uit de bij de brief gevoegde stukken blijkt dat er juist in het geval van appellanten reden was om af te wijken van het beleid om –kortgezegd– gezinsleden van asielzoekers aan wie 1F is tegengeworpen, blijvend toelating te weigeren. Bovendien is op appellanten het oude beleid van toepassing, zoals dat gold voor 27 februari 1998.

3 Grief 4 en 5

Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 9 het volgende geoordeeld

10. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de omstandigheden van eisers niet zodanig zijn dat op grond daarvan aanleiding bestaat de aanvraag in afwijking van het terzake gevoerde beleid in te willigen. Daarbij is van belang dat afwijking van het beleid slechts is toegestaan in dien toepassing daarvan voor de betrokkenen gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregels te dienen doelen, te weten in dit kader de openbare orde. Vermeden dient te worden dat door het verlenen van een verblijfsvergunning aan gezinsleden van de vreemdeling aan wie artikel 1F van het Vreemdelingenverdrag is tegengeworpen de vreemdeling alsnog in Nederland zou kunnen verblijven. De rechtbank overweegt dat verweerder in redelijkheid het staatsbelang zwaarder heeft kunnen laten wegen.

Toelichting grief 4

Gezien de argumenten in die in r.o. zijn weergegeven kan de conclusie geen stand houden.

Overwogen is door de rechtbank:

"Daartoe voeren zij onder meer aan dat verweerder erg lang nodig heeft gehad om tot een besluit te komen. In die periode hebben eisers nooit in strijd met de openbare orde gehandeld, zij hebben de zaak nooit getrainseerd en hebben eisers meerdere keren om een beslissing verzocht. Daarbij bevreemdt het eisers dat verweerder enerzijds de echtgenoot respectievelijk vader van eisers artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag tegenwerpt, maar dat anderzijds hetgeen hij heeft gedaan niet dusdanig ernstig is dat eisers niet kunnen terugkeren naar Afghanistan."

Appellanten hebben een beroep gedaan op het zogenoemde drie-jaren beleid. Dit besluit dateerde van 13 maart 2003. Het heeft weer meer dan drie jaar geduurd voordat op het tegen het besluit van 13 maart 2003 ingediende bezwaar een beslissing is genomen.

Na zoveel jaar kan niet meer het feit dat aan hun echtgenoot resp. vader 1F is tegengeworpen aan hen worden tegengeworpen.

Toelichting grief 5

Tevens is in het geheel niet meer ingegaan op het feit dat inmiddels meerderjarig is en om die reden niet meer gezien kan worden als 'echtgenote, het minderjarige kind, de partner of het meerderjarige kind, bedoeld in artikel 29, onder e en f, van de Vw 2000.

Dit argument is bij de gronden beroep naar voren gebracht onder 1 (laatste zin).

Ten onrechte is hier geen oordeel over gegeven.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

4 Grief 6

Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 11 het volgende geoordeeld

11. Het beroep van eisers op hun schrijnende situatie- waarbij zij aanvoeren te vrezen voor vervolging bij terugkeer, de situatie van vrouwen in Afghanistan, de grote mate van integratie en de medische situatie van - slaagt niet. Redengevend blijft in dit verband dat in rechte vast staat dat de echtgenoot respectievelijk vader van eisers gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag heeft begaan.

Toelichting

Appellanten verwijzen op dit punt naar uw uitspraak van 21 december 2006 (nr. 200605794/1) waarin is geoordeeld dat een reactie op een 14-1 verzoek gemotiveerd moet worden en dat de Minister meer inzicht moet geven in het begrip 'schrijnend'.

Ten onrechte is louter door weer te verwijzen naar 1F het beroep van appellanten op hun schrijnende situatie niet gehonoreerd.

5 Grief 7

Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 12 overwogen en geoordeeld:

12. In het kader van de kwalificatie van de brieven van de heer (d.d. 9 maart 2006), (28 april 2005) en en (26 april 2005) overweegt de rechtbank als volgt. Om een '14-1 brief te kwalificeren als aanvraag moet de brief aan een aantal voorwaarden voldoen (WVBV 2005/46). Het verzoek moet rechtstreeks bij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, dan wel de IND zijn ingediend, het verzoek is niet ingediend met het in het Voorschrift Vreemdelingen voorgeschreven formulier, het verzoek moet worden aangemerkt als aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier of asiel. Daarnaast moet het verzoek zijn ingediend door een vreemdeling die voor 1 april 2001 een aanvraag tot toelating als vluchteling heeft ingediend en dit verzoek moet zijn ingediend in de periode van 14 januari 2003 tot en met 17 maart 2005.

Ten aanzien van de brief van de heer overweegt de rechtbank dat deze brief geen aanvraag kan zijn, omdat de brief niet is ingediend door de vreemdeling of een gemachtigde. Bovendien is de brief niet ingediend binnen de gestelde termijn voor 14-1 brieven. De brieven van en worden niet beschouwd als aanvraag omdat zij zijn gericht aan 'De Prins van Oranje & Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Máxima der Nederlanden' en 'Hare Majesteit de Koningin'. Gelet op het bovenstaande hadden de brieven gericht moeten zijn aan de Minister of de IND, bovendien geldt voor deze brieven eveneens dat zij niet vallen binnen de toegestane periode voor 14-1brieven.

Verweerder heeft derhalve terecht kunnen oordelen dat de brieven worden betrokken in de besluitvorming van de onderhavige procedure.

Toelichting

Ten onrechte heeft de rechtbank de brieven van en niet gekwalificeerd als 14-1 brieven.

Allereerst zijn de argumenten van de rechtbank zoals verwoord in r.o. 12 niet door verweerder tegengeworpen. De in de uitspraak genoemde argumenten zijn in het geheel niet ter sprake gekomen, ook niet ter zitting.

De rechtbank is op dit punt buiten de omvang van het geschil getreden zonder dat appellanten hun standpunt kenbaar hebben kunnen maken.

Ook op dit punt stellen appellanten dat de verplichting voor de rechter om ambtshalve de rechtsgronden aan te vullen alleen betrekking heeft op het aanvullen van de rechtsgronden van het beroep. De verplichting strekt er niet toe dat de

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

rechter het verwerende bestuursorgaan te hulp moet schieten als een besluit is voorzien van een onjuiste rechtsgrondslag. Het betreft hier beleid van verweerder en geen voorschrift van openbare orde.

Bovendien is het een onjuist oordeel. Een zogenoemde 14-1 brief die is ingediend na 18 maart 2005, zoals in het geval van en kan worden aangemerkt als een onvolledige aanvraag, in welk geval een hersteltermijn kan worden geboden om alsnog een aanvraag in te dienen op de voorgeschreven wijze. Deze brieven zijn overigens blijkens de brief van verweerder van 28 juni 2005 wel degelijk bij verweerder aangekomen.

Verweerder heeft de aanvragen gevoegd bij de reeds in behandeling zijnde aanvraag. Om die reden had er ook als zodanig op geoordeeld moeten worden. Het ontslaat verweerder ook niet van zijn verplichting met in achtname van uw uitspraak van 21 december 2006 (nr. 200605794/1) te beslissen.

Voorts is blijkbaar geen acht geslagen op de brief van 14 april 2004 van de heer die gezien de brief van 8 februari 2005 van aan de heer geacht kan worden te zijn ingediend namens haar. Er is aldus wel degelijk sprake van aanvragen op grond van het beleid inzake "14-1-brieven".

6 Grief 8

Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 15 overwogen en geoordeeld:

Voorts doen eisers in het kader van het gelijkheidsbeginsel een beroep op de lijst genoemd in voornoemde uitspraak van 22 juni 2005. Deze lijst bevat namen, functies en woonplaatsen van ex-KhaD/WAD medewerkers die geen verblijfsvergunning hebben gekregen, terwijl hun vrouw en eventuele kinderen wel een vergunning zouden hebben gekregen. Partijen zijn niet in het bezit van deze lijst en de inhoud is elders noch verweerder bekend. Nu verweerder ter zitting aangevoerd heeft dat deze lijst is overgelegd in een asielprocedure en derhalve niet vanzelfsprekend is dat op deze lijst gelijke gevallen staan, daar de onderhavige procedure een reguliere procedure is, had het op de weg van eisers gelegen om nader te motiveren waarom desondanks op deze lijst wel sprake zou kunnen zijn van gelijke gevallen.

Toelichting

Allereerst is geoordeeld onder gebruikmaking van een argument dat eerst ter zitting naar voren is gebracht. Dit is in strijd met de goede procesorde. Om die reden zijn appellanten niet in de gelegenheid gesteld om nader te motiveren waarom op de lijst sprake is van gelijke gevallen.

Overigens is ook ter zitting namens appellanten gesteld dat het niet anders kan zijn dan dat het niet (althans niet alleen) asielzaken zal hebben betroffen, nu immers ingeval van gezinsleden van zogenoemde 1F-ers altijd bezien zal dienen te worden of de gezinsleden zelf op basis van hun eigen relaas in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.

7 Grief 9

Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 16 overwogen en geoordeeld:

Derhalve zijn de beroepen ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Toelichting

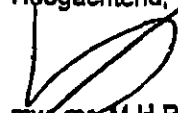
Gezien hetgeen hiervoor is gesteld kan het oordeel dat de beroepen ongegrond zijn en dan voor een proceskostenveroordeling geen aanleiding bestaat geen stand houden.

8 Conclusie

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellanten verzoeken uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Voorts verzoeken appellanten u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, de bestreden beschikkingen te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door uw Afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in proceskosten.

Tot slot verzoek ik u het proces-verbaal van de ten behoeve van appellant gehouden zitting bij de rechtbank te zenden, zodra deze in uw bezit is.

Hoogachtend,

mr. mr. M.H.R. de Boer
gemachtigde

Bijlage:

1. Afschrift machtiging
2. Afschrift uitspraak rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem van 23 februari 2007 (06/35653)